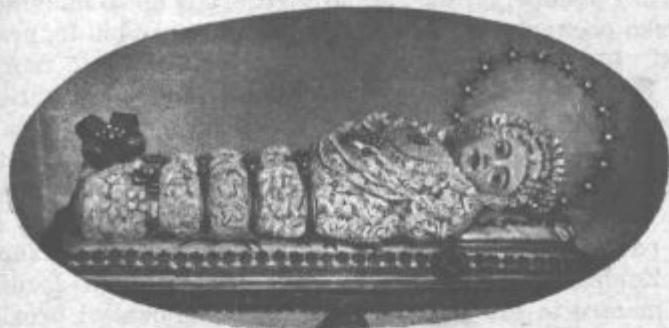

Marijikin ogravec

Izhaja vsak mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ograc. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Marija pomočnica

Draga dečica! Lepi Marijin mesec, maj, obhaja god, ka je od mrtvih vstali Jezuš v nebesa šo. To je vnebohod Gospodov, ali kak šče pravijo svetek zastoplenja ali neboidenja Gospodovoga. Letos je te god maja 25. Eden den prle, to je 24. maja je vsako leto god Marije pomočnice ali »pomoči krščenikov«.

Marija je pomočnica krščenikov. Tak moli mati cerkev v lavretanskih litanijaj i to istino obslužavlje na te god, 24. maja. Marija je pomočnica krščenikov. Ona nam je rodila Jezušja, naš največši kinč, naše zveličanje. Gda so nastale na sveti razne krive vere, Marija je te pobila, ka je Jezušova prava vera ostala neskrunjena.

Gda so pridrlji divji narodi i šteli krščenike spoklati, pomagala je Marija. Najhujši takšni sovražnik je bio Türk. Türki so prehodili naše lepe kraje, zažigali, vmarjali, mladino pa vku-

per lovili i jo odpeljali na Türsko v voze, gde so to mladino včili na türsko pogansko vero. O kak žalostni časi so bili te, pred par sto leti. Keliko naših slovenskih očakov je bilo te morjenih, keliko hiš zažganih, keliko cerkvih oropanih. Slavna tišinska cerkev je bila tudi v tistem časi oropana svojega kinča, lepe Marijine podobe, k šteroj so od vseh srani romali pobožni verniki. Keliko nedužne slovenske dece i mladine je prišlo te v vozo divjo, vozo türsko, v šteroj so zgubili svojo domovino i svoj narod pa v vozo poganske vere, štera jih je oropala Jezušove vere. Zgubila je ta dečica i ta mladina Marijo i Jezusa. A dobre matere te oropane dečice so se milo jokale i prosile nebesko mater Marijo, naj jim pomaga. Prosile so jo, naj se spomene svojega bridkoga trpljenja i njim pomaga v njihovem trpljenji. Prosile so jo, naj se ne spozabi z žalosti, štero je čutila, gda je Jezuska zgubila. I dobra nebeška mamika je te tužne mamike posluhnola. Jezušov namestnik, sv. Oča so po Marijinoj dobroti pisali krščanskim vladarom, naj se zberejo i pomagajo krščenikom proti Türki. Zbrali so se. Krščanska vojska, čeravno dosta menša, je premagala Türke pri otoki Lepanto i pri Beči, Temešvari i Büdini. Türk je zgübo vso moč nad krščanskimi narodi v bivšoj austrovogrskoj pa sledkar tudi na Balkani. Marija je pomagala. Za to njeno dobroto se je tak zahvalila mati Cerkev, da je nastavila god Marije Pomočnice, god Marije, Pomoči krščenikov 24.maja.

Draga dečica! Po širnoj Rusiji, v toploj Mehiki i Španiji pa tudi v drugih državaj se preganja Jezušova sveta vera i pokvarja nadužna mladina. »Brezbožniki«, tak se zovejo ti sovražniki Jezušove vere — po celom sveti širijo svoj grdi navuk z rečjov in spisi proti Jezušovej veri i trgajo iz srca mladine lübezen do Boga i Marije. Drüge pomoči ne proti tomü sovražniki, kak je bila proti divjemi Törki. Marija je samo mogoča pomagati, Marija je samo mogoča zmagati, Marija mati boža i naša. Kak boža mati ma oblast, kak naša pa vsmilenje. Zato pa mej, drago dete, popolno zavüpanje v priprošnje Marijino i jo goreče prosi te den, na god Marije Pomočnice, za krščansko mladino, ka vujde z zank brezbožnikov. Etak jo prosi osem dni pred tem svetkom ali za njim: **Marija pomagaj! pomagaj mladini, verige brezbožnikov daj njej zdrobíti! To pravi trikrat i vseli zmoli ešče edno Zdravo Marijo zraven!**

Majniški Kraljici

Narava vsa tekmuje,
da z lepoto te obsuje,
majniška Kraljica!

Skazuje čast ti vrisk gozdá,
rožic vonj in kras in blesk poljá,
majniška Kraljica!

In v meni duša, misel, vse
naj zdaj in vedno hvali te,
majniška Kraljica!

Zvezdice

10. Eden metek stavo brzovlak. (Pripovedka.)

Nišče njim ne ve dati pravoga odgovora, zato bežijo k peči i pitajo mašinista: »Gospod mašinstar, zakaj ste tak na nagli stavili vlak?«

»Edna velka, čarna peršona«, je ves prestrašeni blede brečao mašinstar tak, ka so ga vsi razmili, »Edna čudna peršona, na štreki stoječa, mi je z vsov močjov mahala z rokami, da naj stavim vlak.«

»Edna peršona... na štreki stoječa? — Pa ste jo nej povozili?« so začudeno pitali milijonarje.

»Nej«, odgovori mašinstar, »ona je najmočnejše nazdrt bežala i sploy mi kimala, kde li mogla, da naj stavim vlak!«

Po tej rečaj so se vsi raztepli po bližnji krajaj i iskali to čudno peršono, ar bi radi znali vzrok, za šteroga volo jih je stavila; da pa vse zabadav, nikoga so nej najšli. Neštérni malo bole batrivni par stotin metrov dele stopijo, a v kratkom se povrnejo zasagani i kričijo:

»Čüda! Milost boža! Sreča!« Ka so vidili? Prvi most, prek šteroga bi se samo za par minot meli pelati, se je porüšo. Zdaj so šče pa bole skrbliivo začnoli iskati rešitela svojega življenja, a vnovič vse zabadav. Neštérni so se že povrnoli, gda se začüje tenek glas edne deklice:

»Se, se ... tü je!« je kričala, »najšla sam ga, našega rešitelja.« Približijo od vseh strani, a gda nikaj ne vidijo, jo pitajo:

»Gde pa je?«

»Tü, v lampaši vlaka!«

»Eden metek (metülek)! Nemogoče!«

Dekla je znala, da bi zabadav bilo gučati, zato pa prime meteka, ga položi na sredino glažovine velkoga lampaša, gible s prstami peroti i jim kaže velko čarno peršono pred vlakom, štera maha z rokami. Vsi so zarazmili i pritrdili, da je resan tista čüdna peršona senca tistoga meteka, ka se njemi majo zahvaliti, či so šče živi. Jako so hvaležni bili svojemi rešiteli, zato so se pa začnoli svajüvati, čidi bi naj bio tisti dragoceni metek. Najbogatejšega izmed njih dojde ta velka sreča, šteri z neizmernim veseljom prime maličko živalico, svojo rišitelico, in jo dene v bankaš, med svoje milijone.

Šče ednok vas opomenem: Či je istinska, ta zgodba ...

Istinsko, pa ne zmišleno je, ka se nam je že pripetilo, se nam pripeti ali se nam šče pa bo pripetilo, i nej samo ednok. Pride den, či šče nej prišeo, pride den, v šterom tüdi mi začüjemo tužno, pa močno füčkanje, škripanje zaviračov i ovaramo kakšo čüdno znameje, naznanjajoče nam kakšo velko nevarnost i kričečo nam: »Stavi se! Nejdí naprej!«

Vse to bo sad kakše male molitvice (n pr. tiste tri Zdrave Marije, štere smo navajeni zmoliti prle kak zaspimo itd.), štere navadno zmolimo vsakši den. Ona se nam vidi mala reč, močnejša je pa od kakšegakoli, tüdi najmočnejšega vlaka.

V vašem življenji se vam večkrat pripeti, ka se zadržite i sami sebi prepovete iti z tistimi slabimi pajdašami, kaj slaboga včiniti itd., ka se vkraj držite tak, kak da bi vas kakše čüdno znamenje opominjalo.

Sledkar, gda ste že zmagali, gda je že vse minolo, te zarazmite, ka či bi šli ta, či bi tisto včिनoli, bi bili osramočeni, bi vam bilo na düševen ali teloven kvar. Odket vad je prišlo, vam pride rešilno znamenje? Od vaše düšne vesti, či ste jo prle navajeni bili braniti z dobrim mišlenjom, z dobrimi vajami. Te vam stopijo pred oči sv. molitvi vašega detinstva, gosta in goreča prečiščavanja, v podobi znamenja, štero naznanja nevarnost, bodisi malo ali velko, düševno ali telovno.

‘ Pišemo si

Dragi Stric! Dnes oprvič se povrnem k vam i vam pišem, da mi je Ograček jako povoli. Vgonila sam tudi dve vganki. — **Prijač Kristina, Markišavci 38.** — Draga Kristina! Prvič si prišla. Lepo! Pridi pa večkrat i vseli vgoni to največšo vganko: življenje tvoje naj bo vsikdar na vekše veselje Marijiki i tvojim starišom. — Stric.

Dragi stric! Marijikin Ograček se mi preveč dopadne, najprle preglednem v njem vganke. Pa vam pošlem edno pesem od njega:

Kak žmetno sem te čakao,
Marijikin Ograček!
Ar živim vu mojej domovini,
kak lastovica v velkoj dolini.

Gda sam te obrvim zagledno,
sam te začno četeti,
sam to občüto v srci,
ka sam v božoj hiži.

Marijikin Ograček,
ti prihajaj k meni,
v mojo domovino,
esi v Markišavce.

Markišavci, hš. 37. Drvarič Štefan. — Dragi Štefek! Tak mali si, pa že znaš pesmi zlagati! To je pa lepo. Pesem ma toti lepe reči v sebi, pa nas starejše zaistino veseli, ali forma pesmi ešče ne takša, kak to gospodje pesniki želežo. Pa ti ne zamerimo, ar si šče mali, maloj ptičici se pa veselimo, čeravno ešče neve fückati, nego samo frlūži. — Stric.

Dragi nam naš Stric! Obrvim prihajam k vam pa vam želem, da bi dolgo živeli, ka bi za nas dečico v Ograček dosta lepoga pisali, ka se iz njega včimo, kak moremo živeti. Jez ga preveč rada čtem, zato ka je to naš krščanski list. **Drvarič Marija, Satahovci 49.** — Draga Maričika! Ti si prav zarazmila namen Mar. Ogračka. On vas vči prav živeti. Tak je prav! Bog te živi i krepi i z tebov vse, ka te živeli po navukaj Ogračka! — Stric.

Dragi stric! Prvič prihajam k vam s prostimi rečmi pa vam v Jezušovom i Marijinom imeni želim zdravje, ka bi dolgo širili med nas Marijikin Ograček. — **Drvarič Mariška, Markišavci 12.** — **Draga Mariška!** Prvič si se oglašila i tak lepo karto napisala. Piši vsikdar tak lepo, te de te rada mela Marijika. Piše pa tisti lepo, ki lepo, od šteroga piše, tüdi zdrži. — Stric.

Prečastiti gospod, predragi naš Stric! Lepo vas pozdravljam i vam naznanjam, ka že drugo leto mam Mar. Ograček, šteroga pesmi se mi dopadnejo. V vaše pobožne molitve se priporočam, hvaležna **Lončar Mariška, Noršinci 17.** — **Draga Mariška!** Rad molim jaz za dečico, naj ostanete vsi dobri, za tebe tak tüdi. I ti moli za mene. Pozdravla Te — Stric.

Pozdravljeni, Stric! Jako me veseli, ka tak skrbite za naše mlade dečinske düše. Vam povem, da bom lübo Marijikin Ograček. Želim vam zdravje i veselje vnogo let. **Zver Alojzij, Dokležovje 52.** — **Dragi Lujzek!** Tvoja odločnost se mi prav dopadne: lübo boš Marijikin Ograček. Tak je prav! Lübi ga i po njem Marijiko. Tvoj Stric.

Dragi stric! Imam pet sester i ednoga brata, pa vsi radi mam Ograček, posebno njegove pesmice. K spovedi i prečiščavanji tüdi vsi radi hodimo. — **Grabar Marija v Moravcih.** — **Draga Marika!** Do dna srca me razveselila tvoja dopisnica, na šteroj naznanjaš, da rada hodiš k spovedi i prečiščavanji. Ka je za rožico sunce i vlaga, to je za düšico spoved, prečiščavanje. Kak dolgo boš hodila k njima, ostaneš lepo cveteča i dišeča rožica. — Stric.

Prelübi Stric! Želim vam dolgo življenje, dosta dobroga znati za naše mlade düše. Tüdi ajtek vas lepo dajo pozdraviti i prosijo, če bi jim kakše knige poslali za čteti, ve je nazaj vrnejo. **Šinko Ana, Krašče 57.** **Draga Anika!** Ka dobroga mi li dober Jezuš da znati, vse vam popišem, draga dečica. Očo jaz tüdi pozdravljam. Za knige se pa naj v Soboti javijo na upravi, tam je dobijo. — Stric.

Dragi Stric! Z velikim veseljom vam pišem te vrstice. Najprle vas lepo pozdravljam in vam želim najbole, ka bi bili na tom sveti vsigdar veseli ino zdravi, na drugom sveti pa vekivečno blajženstvo zadobili. Že drugo leto mam Marijikin Ograček i tüdi rad ga štem. Zdaj pa zbogom! **Kozar Štefan, vučenec 5. razreda v Trdkovi.** — **Dragi Števek,** ostani na toj poti, pa boš srečen. — Stric.

MARIJA, POMOAGAJ NAM!

Lübi stric! To mojo malo i mrzlo pesmico denite notri i popravite:

K tebi odpiramo skuzne oči
i ti kričimo ete reči:
Marija, ne zapusti nas,
poslühni naše prošnje glas,
pokaži nam svoj lübljeni obraz
i ostani ti pri nas,
da te ne žalimo deca več.

Litrop Štefan i Štefanček, Renkovci. — Draga dečica! Kem bole čista, trezna, pobožna bo dečica, tem bole se potolaži razžaljeno Jezušovo i Marijino Srce i pride mir na svet. — Stric.

Dragi Stric! Priscrčno vas pozdravljam i vam želem zdravje od Gospoda Boga i od Marijike. Mamca so tüdi zdravi, samo noge jih bolijo. Vganko sem rešo, ar sam se malo potrüdo. — **Zver Andrej, Ižakovci hš. 31.** — Dragi Drašek! Dobro, ka si se potrüdo. Vsaka dobra reč potrebüje trüde. Pozdravljam vašo mamco, pa bogaj jih, viš ka žmetno hodijo. To ti plača Bog. — Stric.

Prečastiti g. urednik Mar. Ogračeka! Dolgo že niste slišali nič od mene, naročnice M. ogračeka, iz daljnih Križevcev pri Ljutomeru. Sporočam Vam, da mi je Marijikin Ograček postal vedno bolj priljubljen. Rada bi postala in ostala dobra in pridna v ljubezni do malega Jezusa in njegove nebeške Mamice. Tudi s sestro Micko imava Lučko, ki prihaja vsak mesec in jo zelo radi bereva. Rešila sem tudi uganko. **Hren Antonija, Kuhoviči, št. 3.** — Draga Tonika! Le rada čitaj, pa boš ostala dobra, Marijiki dopadljiva deklica! Stric.

Dragi Stric! Bogi na čast, pradrugi stric, vam na veselje, nam dečici pa na düšno veselje pišem. S dvema sestricama vas pozdravljam i želem vse najbolše. Vsi naročniki se veselijo Ogračeka i ga radi čtejo. Ednok ste mi dali vganko: ka je Mesarič pa ne Mesarič? Zdaj vam dam odgovor: Mesarič pa ne Mesarič je Mesarička. Širiteo M. Ogračeka **Mesarič Štefan, Ižakovci.** — Dragi števek! Veseli me, da si dobre vole i prakšeni. Takše lüdi ma rad tüdi Bog, ki je samo veselje. A naša prakšenost mora biti vsikdar dostojna. Le čtite Ograček i ga širite, da ga ednok telko bo, kak ga je. — Stric.

Dragi naš Stric! Ar sam ne mogla k vašemi godi poslati pozdrave, sam doma molila na čast sv, Jožefi, vašemi patroni, ka bi dolgo mogli vrejšvati M. Ograček, šteroga z lübeznosti do nebeske mamike Marije taki prečtem i tüdi razdelim. Dobilam sam pali ednoga novoga naročnika. **Horvat Marija, M. Polana.** — Bog povrni za to lepo lübezen, draga Maričika. Molitev je najlepši i največši dar. — Stric.

Dragi Stric! Bog vam povrni, da ste dali v M. Ograček lepo čtenje od Marijikinoga imena, od mladiva misijonara i druge lepe pripovedke. Srčno vas pozdravljamo: **Odranci: Hajdinjak Alojz i Martin, hš. 27, Tivadar Andrej, hš. 18, Zadravec Mihal, hš. 20, Kavaš Ivan, hš. 65.** Bog povrni, draga dečica. — Stric.

Vsem, ki so mi želeli blažene svetke i vse dobro ž njimi, se goreče zahvalim. — Stric.

Molitve prvoobhajanca k sveti Mali Tereziji

Sveta mala Cvetka
dušo mi pripravi,
da bo vsa nedolžna,
čista kakor angel,
ko jo ljubi Jezus
prvikrat pozdravi.
Z limbarji ovenčaj
jaselce mi svete,
da ležalo v cvetju
bo nebeško Dete.
Tudi rož nebeških
svojih mi natrosi,
milosti najlepših
v raju mi izprosi!
Po otroški poti
hočem ti slediti:
rožic malih žrtev
Jezusu trositi.
Vsako moje delo
cvetka bo ljubeča,
dam mu jo v vezilo,

ko me Jezus sreča.
Vsaka moja žrtev
kliče hrepeneče:
Pridi, Jezus, pridil,
čakam te ljubeče! —
Mala Cvetka, daj mi
iskrico ljubezni,
ki je v tvojem srcu
kakor kres žarela,
ko si v tihi sreči
Jezusa prejela.
Prosi ga iskreno,
naj še mene vname,
da mi nihče nikdar
Jezusa ne vzame.
O nebeška Cvetka,
z angeli pohiti
tja pred tabernakelj,
kjer sameva Jezus,
v zlati kelih skriti!
Prosim te, odkleni

domek čudoviti:
Hostijo presveto
zame tam izberi
in prinesi Dete
v jaselce drhteče,
ki ga s tvojim cvetjem
čakajo ljubeče.
Ko bo Jezus videl
rože v duši moji,
ves bo presenečen,

da so šopki tvoji.
Rožica mu vsaka
bo v pozdrav dehtela,
ti pa boš zahvalo
z angeli mu pela. —
Sveta Mala Cvetka,
sliši prošnjo vneto:
Daj, o daj mi kmalu,
Hostijo presveto!

Karmel na Selu.

Vganke

Rešitev vganek 3. snopiča se glasi:

I. Slovenska krajina, draga dečica, je naša domovina.

II. Misijonarom pomaga predgati: ki moli i dá moliti za povrnjenje poganov. Misijonarom pomaga krstiti: ki mirno trpi i se ogible grehov v te namen, ka se poganje sčistijo pri krsti svojih grehov. Misijonarom pomaga mešuvati: ki z dari i, če darov nema, z dobrimi deli pomaga, da se mladenci odločijo za misijonske duhovnike.

Ki je obe pravilno rešo, si je zaslužio misijonsko knigo i rumenko. Obe pa nišče neje rešo pravilno.

Prvo so pravilno rešili sledeči: Odranci: Škafar Marija hš. 232, Zver Marija hš. 253, Kavaš Ivan hš. 65, Zver Štefan hš. 252, Zadravec Mihal hš. 20, Smej Štefan hš. 255, Hajdinjak Alojz i Martin hš. 27, Tivadar Andrej hš. 18, Horvat Marija, M. Polana; Mesarič Štefan, širiteo, i Zver Andrej, Ižakovci hš. 31, Hren Antonija, Kukoviči hš. 9, Korošec Gizela, Šulinci 90, Tibaut Martin, Mostje, Škafar Franc, M. Sobota.

Drüge vganke toti nišče ne rešo, a najbližnja k rešitvi je rešitev Horvat Marije iz M. Polane. Obečano nagrado dobi zato ona. Jedino ona je spoznala, ka se za misijonare mora trpeti.

Rešitev vganek 4. snopiča se glasi:

I. Širite Marijikin Ograček.

II. Poštij očo pa mater i se ti te bode dobro godilo.

Ki oboje prav rešijo, dobijo za dar lepo čtenje i podobico.

Rešili so obe vganke: Horvat Zita, Murska Sobota, Radgonska cesta, štev. 10; Drvarič Marija, Satakovci 49, Lončar

Mariška, Noršinci 17, Legen Marija, Noršinci 33, Šinko Ana, Krašče 57, Zadravec Mihael, Odranci 20, Mostje: Kuzma Marija 38, Škrban Janoš, Tibaut Martin, Geder Mariška, Vančaves, Zver Štefan, Odranci 251, Horvat Štefan i Marija, Sr. Bistrica, Škafar Franc, M. Sobota, Vogrin Terezija, Noršinci, Magjar Mariška, Noršinci, Prijač Kristina, Markišavci 38. Nekak nepodpisan. — Samo prvo vganko so rešili: Hajdinjak Martin, Odranci 27, Kavaš Ivan, Odranci 65, Drvarič Mariška, Markišavci 12. — Samo 2. vganko so rešili: Drvarič Štefan, Markišavci 37, Donša Franc, Tropovci 13, Zver Alojz, Dokležovje 52, Kozar Štefan, Trdkova, Grabar Marija, Moravci, Belovič Matilda, Šafarsko, Medjimurje, Sente Gizela, Pečarovci, Peterka Katica, Beltinci 197, Zadravec Mihal, Odranci 20, Smej Štefan, Odranci 255, Smodiš Micika, Beltinci 155, Koštric Evelina, D. Bistrica 44, Hren Antonija, Kukoviči pri Ljutomeru. — Ki so oboje rešili, dobijo obečano nagrado, ki so pa samo edno vgnili, pa zahvalo: Pridni, vrli, marljivi ste bili, le tak naprej ostanite!

I.

Ma - mo - ca - ni - ri - ja - č - Po - Si - la - bo — bi — š — ti — i.

Zložite te raztepane reči vkup, da dobite lepi pobožen stavek.

II.

1. 2. 3.

— — —

1. — — — — — žensko ime

2. — — — — — škodi železi

3. — — — — — ime krme

— — —

Črte dopunite tak, da dobite žensko ime i krmo dvakrat v križi, ednok prečki, drugoč od zgoraj dol.

Rešitev se mora poslati do konca maja. Ki reši oboje, dobi za nagrado pisemski papir z kuverti.

Pri zadnjih vgankaj sam opazo, da se je zanimanje za vganke podignolo. To me veseli, draga dečica. Le naprej po toj poti! — Stric.

Takša je pomlad v Južnoj Afriki.

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

6. Zaobljuba.

Bila sva že čisto oslabela. Tako ni moglo več dolgo ostati. Pomoč mora priti, sicer bo po naju. Mani prekine molk:

»Kako je s tabo, Noni?«

»Da, kar slabosti me obhajajo. Toda, Noni, tole mi je prišlo na misel: mornarji, ki so v nevarnosti na morju kakor midva, se večkrat, kakor pravimo, Bogu zaobljubijo, da bi bili rešeni. Kaj, ko bi se še midva? Morda nama prej pomore.«

»Dobra misel! Pa kaj misliš, kaj naj zaobljubiva?«

Mani odgovori: »Saj še veš, kaj so nama mama pravili o Frančišku Ksaveriju, velikem indijskem misijonarju.«

»Da, Mani, dobro se še spominjam.«

Naša mama so nam doma — čeprav smo bili protestantje — pripovedovali o življenju sv. Frančiška Ksaverija in tudi o njegovem misijonskem delovanju v Indiji in na Japonskem. Tudi o cerkvi sv. Petra v Rimu so nam vprav zadnje dni to in ono povedali. To je, so rekli, največja in najlepša cerkev na svetu. V njej biva Zveličar in tam uslišuje vse dobre ljudi, ki ga obiskujejo. V srednjem veku, so pravili dalje, je tudi mnogo Isladcev romalo v Rim. Takrat je bila Islandska še katoliška.

Take besede so na naju vselej mnogo vplivale. In tega se Mani zdaj spomni. Zato reče:

»Ali še veš, kako svet je bil ta Frančišek Ksaverij?«

»O, kajpa«, odvrnem jaz.

»Veš kaj, Noni? Dajva, zaobljubiva se Bogu, da bova, ko odrasteva, zanj delovala in nevernike spreobračala prav kakor Frančišek Ksaverij.«

Manijev nasvet me osupne. Zdel se mi je nekoliko drzen. Vendar se vdam in rečem: »To je velika zaobljuba, pa vendar jo hočem s teboj izreči.«

»Pa takoj, Noni, če ne bo prepozno.«

Nekoliko se zbereva in se nato zaobljubiva Bogu, da bova posnemala sv. Frančiška Ksaverija, če naju reši iz nevarnosti. Ko končava, se ozreva okoli, upajoč, da zdaj zdaj pride pomoč. Toda... ni je bilo.

Zopet sedeva na klop. Tedaj opazim, da je Maniju vedno huje. Bil je, kakor da bi bil že blizu smrti. Pritisnem ga k sebi in se ga oklenem z rokami. Mani zapre oči, skloni glavo meni na prsi in ostane tako čisto miren. Tako je bilo dalje časa. Zagomazi mi po udih! Ali mi je brat omedlel? Ali spi? Ali umira?

»Vsemogočni, dobri Bog, ah, pomagaj! Pomagaj nama!«

Tedaj se začne Mani, meni v veliko veselje, v mojih rokah pregibati, a oči ne odpre. Večkrat vzdigne roke in s smehljajem na obličju zakliče: »Jezus, moj Jezus!«

Slutil sem, da sanja, ker v sanjah je navadno glasno govoril. Nisem ga hotel buditi. A kmalu se sam zbudi, si začne meti oči in pogleda začuden naokoli. Bilo je, kakor če bi prišel od nekod daleč in se ne bi

mogel prav zavedati, kje je. Pobožam ga po licu prav nežno in mu pomagam, da se prav zave. Nato ga ogovorim:

»Kako mirno si spal, moj ljubi Mani! To ti je gotovo dobro delo.«

»Res, Noni, pa kako mi je hudo, da sem se tako kmalu zbudil.«

»Verjamem in lahko si mislim, zakaj.«

»Kako misliš to, Noni?«

»Ker si večkrat zaklical: Jezus! ... Gotovo se ti je kaj lepega sanjalo.

Resno in začudeno me pogleda in obraz mu lahno zardi. Nato reče:

»Ali sem res tako klical?«

»Da, Mani, in smehljajoč se si dvigal roke, kot da s kom govoriš.

Ali mi hočeš povedati svoje sanje?«

Nekoliko se zmede, nato reče: »Da, rad ti jih povem, pa saj sem brž pri koncu, ker so bile kratke.«

Nato mi pripoveduje: »Brž, ko sva se zaobljubila, sem zaspal. Zdelo se mi je, da prihaja sveti misijonar Frančišek Ksaverij z nebes k meni. Prime me za roko in oba splavava po zraku daleč, daleč proč od tod. Pridem v veliko mesto, ki je bila v njem prav lepa cerkev. Ko ga vprašam, kako se pravi mestu, mi odvrne, da je to Rim in velika cerkev da je cerkev sv. Petra. Nato me povede vanjo. Tam zagledava Jezusa. Stal je na glavnem oltarju. Brž stečem k njemu. On mi gre naproti, razprostre roke in me prijazno pogleda. Tedaj me objame. V tem trenutku pa se zbudim.«

Manijevo pripovedovanje me silno gane iz vzkliknem: »O kako lepe sanje!«

»Da, res lepe«, odgovori Mani, »in ne morem ti povedati, kako srečnega sem se čutil, ko me je Jezus objel! Kar nisem vedel, kaj bi počel!«

»Razumem te, bratec moj. Jezus te mora imeti zelo rad.«

»Da, meni se tudi zdi«, odvrne otroško preprosto, »in čisto gotovo naju kmalu reši.«

7. Na francoski bojni ladji »La Pandore«.

Ko tako kramljava, se nama kar nenadno zazdi, da slišiva neki votel, otožen glas nekje v daljavi.

»Slišiš, Mani?«

»Da, slišal sem dobro. Kaj bi neki bilo?«

»Ne vem, kaj je to,« odgovorim jaz.

Sedeva in napeto prisluškujeva ...

Ne traja dolgo, ko zopet zaslišiva isti glas. — Široko se spogledava. Pa ne on ne jaz nisva prav nič vedela, kaj je to.

Napeto poslušava: zategnjeni, otožni glas se zopet razlega in se nama vedno bolj bliža ... Ko blisk mi šine v glavo: »Mani, to je ladja, ki se nam v megli bliža ...«

»Ladja ...! Pa kaj pomenijo ti glasovi?«

»To je znamenje, ki se daje, kadar je megla.«

»Torej sva rešena!« zakliče Mani radostno. »Zahvaliva brž Boga, kajti on je, ki nama pošilja pomoč!«

Skleneva torej roke in se zahvaliva srčno Bogu za pomoč, ki se nama bliža. Ko opraviva zahvalno molitev, rečem:

»Morava se še zadnjikrat potruditi, da priveslava bliže ladji, ker sicer utegne odpluti v gosti megli mimo naju.«

Natanko si zapomniva smer, odkoder so prihajala znamenja, in jaz veslam, kolikor mi dajo moči, rešilni ladji naproti.

Kmalu opaziva nekaj črnega, ki se polagoma bliža.

»To je kakor gora!« pripomni Mani.

Bil je ladjin trup, ki se je v megli zdel mnogo večji, kot je bil v resnici. — Zdaj je bilo treba mornarje, zlasti moža, ki je bil na straži, opozoriti nase.

Kar mi je bilo mogoče, storim, da pridem bliže ladji.

»Mani«, zakličem, »vzemi brž mojo flavto, za teboj je. Piskaj, kolikor ti duša da!«

Mani jo pogradi in začne piskati. Obenem vpijem na vse grlo: »Na pomoč! Na pomoč!«

Straže ne bilo videti.

»To je čudno«, si mislim, »saj stoje drugače vedno spredaj.«

Hipoma ga zagledam, a le za trenotek. Ah, čisto na drugo stran gleda... In potem ga zakrije visoka ograja, ker je čoln že preblizu ladji!

Ko sva bila že skoraj ob ladji, jo spoznava: bila je »La Pandore«, francoska bojna ladja, ki sva jo prejšnji dan obiskala. Zapustiti je torej morala prav rano pristan v Akureyriju in sedaj je bila na poti v Francijo.

»Čudovito naključje«, pripomni moj mali brat.

Bila sva komaj nekaj metrov daleč od ladje.

»Ali naju ni nihče zagledal?« vpraša Mani.

»Mislim, da ne. Vsaj nikakega znamenja ni za to.«

In vendar je to odločalo, ali umrjeva ali živiva... Stroj je tako ropotal, da se je vse Manijevo piskanje in moje vpitje kar izgubljalo. Smrten strah me prevzame... Ah, če ladja odpluje in naju ne zapazi!

Sprva svo bila ob njenem prednjem koncu in plula je čisto ob najinemu čolnu, pa nihče nama ni odgovoril, ko sva klicala na pomoč...

Kar zagledam ob strani ladje tenko vrv, visečo s krova in segajočo v morje. Takoj pritisnem nekajkrat z vesli in zadenem ob ladjo prav tam, kjer je visela vrv. Zgrabim jo in se je dobro oprimem; ovijem si jo naglo ob zapestje, da bi me ne potegnilo v vodo, in se vršem pod prvoklop, ki je bila dobro pribita. — Ni se pa hotela takoj napeti, temveč je drčala še nekaj časa čez rob krova. Nenadoma se pa nategne. — Glasno zakričim od bolečine, zakaj sunek je bil tako silen, da sem mislil, da mi bo roko iztrgalo.

Najin čoln se tedaj spredaj dvigne in pluje z isto brzino kot ladja. Čeprav je bil Mani tako slab, mi vendar pride na pomoč in posreči se nama, da življeva s skupnimi močmi tenko vrv nekaterikrat ob klop in jo priveževa. Sreča, da je plul parnik, kakor že povedano, radi megle prav počasi, ker drugače bi nikakor ne mogel vrvi pograbiti in jo privezati.

»Noni,« zakliče brat, »eno veslo sva izgubila. Glej, tamle plava povodi.« Žal, da je bilo res. Med tem, ko sva obupno lovila vrv, je padlo iz čolna in kmalu ga že ni bilo več videti. Kaj sva hotela! Ko čoln dobro priveževa, začneva klicati znova. A zastonj. Šumenje vode ob vijaku je preglasilo vse. Utrujena nazadnje umolkneva.

»Kaj naj počneva sedaj?« vprašam brata.

Mani gleda temni bok ladje in premišljuje.

»Glej, Noni«, pravi nato, »takoј nad nama je okence, mogoče ga dosežeš z veslom, ki ga še imava.«

Ozrem se in pogledam okroglo okence.

»Izborna misel, Mani! Čudim se, da ga nisem prej opazil!«

Poskusiva, ali bi mogel seči z veslom do okenca. Šlo je. In takoј začnem trkati na debelo steklo.

»To bo več koristilo nego vse najino vpitje«, pripomnim jaz.

»Ali vidiš? Nekdo je pri oknu!«

Okno se odpre in zagorel obraz z dvojico živih, črnih oči se pokaže v okrogli odprtini.

(Dalje.)

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

»In za to-le polovico tudi jaz imam pravico, da v mis'jone grem s teboј, veš, preljubi bratec moj!«

»Kaj boš delala v puščavi, da te strašen lev zadavi!«

»Ti boš pridigal prav glasno, jaz bom krščevala — krasno!«

O, to bo zares lepo, pojdi brzo, Lojzek, no!«

»Levov nič se ne bojim, sveti križ čez nje nar'dim, pa pri miru me puste in odnesejo pete.«

»Rika, res me veseli, da tako junaška si! Toreј vzamem te s seboј, kovček boš nosila moj!«